

СТЕНОГРАМА от обсъжданията на проекта на Закон за защита на личните данни (№ 154-01-23 от 19.07.2001 г.)

I. Обсъждане на първо четене
ВТОРО ИЗВЪНРЕДНО ЗАСЕДАНИЕ

София, вторник, 13 ноември 2001 г.

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: ... Тези законопроекти са разпределени на няколко комисии. Вносител на единия законопроект е госпожа Надежда Михайлова с група народни представители. Вносител на втория законопроект е Министерският съвет.

Двата законопроекта за защита на личните данни са разпределени на Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред като водеща комисия. Тя е изготвила общ доклад по двата законопроекта.

Комисията по правата на човека и вероизповеданията също с един доклад е взела становище по двата законопроекта.

Комисията по европейска интеграция има два доклада за двата законопроекта.

Не е постъпил доклад на Комисията по правни въпроси, но това не е пречка за разглеждането на законопроектите.

Моля председателя на водещата Комисия по вътрешна сигурност и обществен ред господин Дончев да запознае пленарната зала със становището на комисията по тях.

ДОКЛАДЧИК ВЛАДИМИР ДОНЧЕВ: Госпожо председател!

"Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред разгледа внесените законопроекти за защита на личните данни на свое заседание на 31.10.2001 г. В заседанието взеха участие представители на Министерския съвет, на Министерството на вътрешните работи и на Министерството на правосъдието.

Законопроектът за защита на личните данни дава легална дефиниция на лични данни. В него е определена целта на регламентираната защита на личните данни, която е свързана с осигуряването на неприкосновеност на личността и личния живот на гражданите. Предвижда се специална уредба на реда за събиране, обработване и защита на лични данни за целите на отбраната, националната сигурност и обществения ред, както и за целите на митническия контрол и надзор и за предотвратяване използването на финансовата система за изпиране на мръсни пари. В специални закони може да се определи обработването, защитата и достъпа до лични данни за функционирането на съдебната, здравната и осигурителната, банковата и застрахователната системи, при осъществяването на пощенските и далекосъобщителните услуги.

Законопроектът въвежда изискването за поддържане на личните данни в специални регистри. От съществено значение е привеждането на заварените правоотношения и регистри в съответствие със закона след влизането му в сила. В проектозакона се определят задължения за всички лица, които поддържат регистри с лични данни, както и за субектите, които по тяхно разпореждане я обработват.

В законопроекта е уредено и правото на достъп на субекта на данните до регистрите, в които те се съдържат.

Законопроектът регламентира създаването, правомощията и дейността на специализиран колегиален независим орган за защита на лични данни - Комисия за защита на личните данни. Комисията анализира и осъществява

цялостен контрол за спазването на нормативните актове в областта на защитата на личните данни, води регистър на администраторите на лични данни, извършва проверки на администраторите на лични данни за дейността им по този закон, изразява становища и дава разрешения в предвидените в този закон случаи във връзка със събиране, обработване и прехвърляне на лични данни, издава задължителни предписания до администраторите във връзка със защитата на личните данни при осъществяване на тяхната дейност, разглежда жалби срещу администраторите във връзка с отказан достъп на субекти на лични данни и прочие.

Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред обсъди и предоставеното от Програма "Достъп до информация" становище по двата законопроекта за защита на личните данни. В него са отразени забележки относно целта на законопроекта, дефиницията на личните данни и въпроса за защитата на данните на лицата, участващи в органите на управление и контрол на юридическите лица, както и изключването от предмета на законопроекта на данните за лицата, осъществяващи дейност на държавна власт. Дадени са и други предложения за изменения и допълнения на конкретни текстове, които ще бъдат разгледани между първо и второ четене на законопроекта.

След направените разисквания Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред предлага на Народното събрание:

1. Да приеме на първо четене Законопроекта за защита на личните данни № 102-01-7, внесен от Министерският съвет.

Становището е прието с консенсус.

2. По отношение на Законопроекта за защита на личните данни № 154-01-23, внесен от Надежда Николова Михайлова и група народни представители становището на комисията е да не се приеме на първо четене, което е прието със 7 гласа "за", 3 гласа "против" и 2 гласа "въздържал се". "

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря, господин Дончев.

... Следващият доклад е докладът на Комисията по правата на човека и вероизповеданията.

Заповядайте, господин Милчев.

ДОКЛАДЧИК КИРИЛ МИЛЧЕВ: Благодаря, госпожо председател.

"На свое редовно заседание, проведено на 25.10.2001 г., Комисията по правата на човека и вероизповеданията, съгласно чл. 68, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание разгледа внесените законопроекти за защита на личните данни № 102-01-7 от 18.10.2001 г., внесен от Министерският съвет и № 154-01-23 от 19.07.2001 г., внесен от Надежда Михайлова и група народни представители.

На заседанието присъстваха представители на Министерството на вътрешните работи, които представиха законопроекта, внесен от Министерският съвет, от името на вносителя.

След представяне на двата законопроекта поотделно и проведените разисквания, комисията се обедини около идеята, че предлаганите проекти са част от пакета закони, отнасящи се до осъществяването на административната реформа в България и целят пълното гарантиране на правото на неприкосновеност на личността и личния живот на гражданите, правото на защита срещу посегателствата върху достойнството и доброто име чрез защита на персоналните данни в процеса на събирането и обработването им, както и на движението на информацията между държавните органи. Проектите гарантират и правото на достъп до събираните лични данни за лицата от самите тях.

Изразени бяха положителни становища от Министерството на правосъдието и Министерството на вътрешните работи. Отчетено бе съответствието на законите с Директива 46/95 за защита на личността срещу обработката на лични данни и за свободното им движение, както и че приемането на закон и създаването на специален държавен орган за такъв вид защита ще бъдат предпоставка за ратифицирането от Народното събрание на Конвенция 108 от 1981 г. за защита на лицата при автоматизирана обработка на личните данни. Отбелязани бяха незначителните различия между двата закона, отнасящи се до формата на заявлението за предоставяне на достъп до личните данни, сроковете за обжалване и административнонаказателните разпоредби.

Съгласно чл. 68, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание след проведено гласуване поотделно на всеки законопроект, вземайки предвид изразените становища, комисията предлага на народните представители да подкрепят на първо гласуване и двата внесени законопроекта.

Получените резултати от гласуването на комисията са единодушно с 10 гласа "за".

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря на господин Милчев.

Моля госпожа Гергана Грънчарова да запознае пленарната зала със становището на Комисията по европейска интеграция.

ДОКЛАДЧИК ГЕРГАНА ГРЪНЧАРОВА:

"ДОКЛАД

на Комисията по европейска интеграция

относно законопроекта за защита на личните данни

№ 102-01-7 от 18 октомври 2001 г.,

внесен от Министерския съвет и предстоящ за разглеждане

на първо четене от Народното събрание

На заседание, проведено на 31 октомври 2001 г., Комисията по европейска интеграция разгледа законопроекта за защита на личните данни, внесен от Министерския съвет. На обсъждането присъстваха директорът и експерти от Дирекция "Европейска интеграция" към Народното събрание.

Международните актове в областта на защитата на личните данни - част от достиженията на правото на Европейските общности, са Конвенция № 108 на Съвета на Европа от 1981 г. за защита на лицата във връзка с автоматичната обработка на лични данни и Директива 95/46 на Европейския парламент и Съвета от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица по отношение на обработката на лични данни и свободното движение на тези данни.

Защитата на личните данни е сред областите, в които са предвидени конкретни мерки за сближаване на българското законодателство с правото на Европейската общност, залегнали в така наречената Бяла книга "Подготовка на асоциираните страни от Централна и Източна Европа за интеграция във вътрешния пазар на Европейския съюз".

Законопроектът за защита на личните данни е разработен на основата на Конвенция № 108 и посочената директива и е съобразен с тези актове. Законопроектът е предстоящ на първо четене, поради което е направена оценка за съответствие само на някои от основните положения, залегнали в него.

Във връзка със съответствието на законопроекта с правото на Европейския съюз следва да бъдат направени следните забележки.

Конвенцията и Директивата предвиждат възможност за дерогиране на

техните разпоредби при определени условия.

Член 9, ал. 2 на Конвенцията за защита на лицата във връзка с автоматичната обработка на лични данни допуска дерогиране на разпоредбите на членове 5, 6 и 8 от Конвенцията, когато това е предвидено в законодателството на страната и представлява необходима мярка в едно демократично общество в интерес на защитата на държавната сигурност, обществената безопасност, финансовите интереси на държавата или борбата с престъпността. Съгласно чл. 3, т. 2 на Директива 95/46 на Европейския съюз, последната не се прилага "при обработка на лични данни в хода на дейност, попадаща извън обхвата на правото на Общността, като тази предвидена от дял V и VI на Договора за Европейския съюз и във всички случаи на операции по обработка, свързани с националната сигурност, отбраната, държавната сигурност и дейността на държавата в областта на наказателното право. Дял VI на Договора за Европейския съюз се отнася до сътрудничеството на правосъдието и вътрешните работи, включително борбата с измамите в международен мащаб, правното сътрудничество по наказателноправни въпроси, полицейското сътрудничество за предотвратяване и борба със сериозните престъпления с международен характер и др. (Член К.1 от Договора за Европейския съюз.) Освен това чл. 8, т. 5 на Директива 95/46 предвижда, че обработката на данни относно престъпления, осъдителни присъди или мерки за сигурност следва да се извършва само под контрола на официална власт и допуска дерогиране на защитата, когато националният закон предвижда съответните гаранции с цел недопускане на злоупотреба. Член 13 допуска ограничаване обхвата на задълженията и правата по Директивата, когато тези изключения са насочени към: предотвратяване, разкриване, разследване и наказване на престъпления или нарушаване на установена професионална етика; защита на икономическите и финансови интереси на държавите, включително в областта на паричните, бюджетни и данъчни въпроси; и мониторинга, инспектирането и регулаторните функции, свързани с упражняване на властнически функции в тези случаи.

Следователно, посочените инструменти предвиждат изключения от основните принципи за неприкосновеност на личния живот и респективно за защита на личните данни.

Алинея 4 на чл. 1 от законопроекта разширява необосновано възможността за дерогиране на реда по закона, което не съответства на предвидените изключения от основните принципи. Понятието за лични данни е закрепено в чл. 2, ал. 1 от проектозакона. В определението за лични данни е пропуснато да се посочи, че информацията може да се отнася и до определен субект.

Съгласно текста на чл. 3, ал. 1 от законопроекта "Администратор на лични данни е държавен орган, физическо или юридическо лице, което определя ...". По Конвенцията и по Директивата администратор " ... означава физическо или юридическо лице, публичен орган, институция или друг орган...". Доколкото думите "държавен орган" са поставени пред "физическо или юридическо лице", може да се направи тълкуване, че последните се отнасят само за държавни органи, а това стеснява обхвата на понятието.

Понятието "обработване на лични данни" е дадено в § 1, т. 1 на проекта. Смятаме, че така даденото определение е некоректно, тъй като изброените действия, съгласно предложената редакция, не са определени като операция, а като съдържащи се в автоматични средства.

Текстовете на чл. 4, ал. 1 и 2 от законопроекта подлежат на допълнително обсъждане. Систематичното тълкуване на разпоредбата на ал. 1 от чл. 4 на определенията за регистър и обработка може да доведе до извода, че приложното поле на закона е стеснено в сравнение с това на Директивата.

Разграничаването на автоматизираната и ръчна обработка на лични данни във връзка със структурираните и неструктурирани информационни фондове, необходимо е с оглед възползване от дерогацията по чл. 32 от Директивата.

Алинея 2 на чл. 4 гласи, че "личните данни, обработвани от държавните органи, са служебна информация". Тази разпоредба поставя някои проблеми по отношение обхвата на защита. Неясно е кой законов режим ще се прилага по отношение на такива данни - този за защита на личните данни, регламентирани в проектозакона, или режимът, предвиден по отношение на служебната информация.

С цел по-ясно разграничаване на характера и функциите на нормите, съдържащи се в чл. 7 и 8 на законопроекта, бихме предложили да се разгледат възможностите за прередактиране на чл. 7. Не е въведен един от основните принципи за обработка на личните данни, изрично провъзгласен в Конвенция № 108, Директива 95/46 и Европейската харта за правата на човека, а именно личните данни трябва да бъдат обработвани почтено и правомерно. Освен това принципът следва да се отнесе към по-широкото понятие "обработка", а не само до получаването на лични данни, както гласи текстът на законопроекта. Предложената редакция на т. 2 на чл. 7 е твърде рестриктивна по отношение на администраторите на личните данни.

Член 7 от Директивата урежда условията и критериите, при които обработката на лични данни се счита за законосъобразна и може да бъде извършвана, чл. 8 се отнася до обработката на специални категории данни, а чл. 10 и 11 от Директивата уреждат задължението за уведомяване на субектите при събирането на лични данни. Несистематичното възпроизвеждане на техните разпоредби в чл. 8, 9, 10 и 15 от проекта води до припокриване на законовите текстове и възможности за тълкуване, които в някои хипотези биха ограничили обхвата на правото на защита на личните данни, а в други - възлагат необосновано тежки задължения на администраторите на личните данни.

Определението за съгласие, ако такова е необходимо, има своето систематично място в чл. 8, т. 2 или в Допълнителните разпоредби на закона и то следва да бъде съгласувано с определението на Директивата. Законът борави с няколко вида съгласие: "изрично", "свободно и недвусмислено, а при необходимост - в писмена форма", "изрично писмено съгласие". Проблемът, който се поставя, е свързан не само с терминологичната натовареност на текста. Член 7 от Директивата се транспонира в чл. 8 от проектозакона. Съгласието, което се изисква по Директивата в общия случай, е свободно и недвусмислено.

Изрично съгласие по Директивата се изисква единствено за случаите на обработката на така наречените специални видове лични данни.

Посочените чл. 8, 9, 10, 15, както и разпоредбата на чл. 25, поставят и други освен горепосочените проблеми и подлежат на допълнително обсъждане.

Комисията по европейска интеграция с единодушие от представените парламентарни групи прие становище, че по принцип предложеният проект на Закон за защита на личните данни е в съответствие с постиженията на правото на Европейските общности. Строго погледнато, набелязаните и други "непълни съответствия" не влизат в пряко противоречие с разпоредбите на Конвенция №

108 и на Директива № 95/46 и гореизложените констатации не трябва да водят до извода, че предложеният законопроект не съответства на *acquis communautaire*. Приемането на такъв закон е абсолютно необходимо, както с оглед законовата защита на едно от основните права на личността, така и за изпълнение на международните задължения, поети от България в контекста на членството ѝ в Съвета на Европа и в хода на преговорите за присъединяване към Европейския съюз.

С оглед гореизложеното, Комисията по европейска интеграция предлага на Народното събрание да приеме на първо четене проект на Закон за защита на личните данни № 102-01-7.

Комисията по европейска интеграция препоръчва на Комисията по правни въпроси като водеща комисия да съобщи изложените забележки между първо и второ четене. Председател на комисията: Даниел Вълчев."

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Следващият доклад, госпожо Грънчарова. Комисията по европейска интеграция има два доклада по двата законопроекта. Моля да прочетете и другия доклад.

ДОКЛАДЧИК ГЕРГАНА ГРЪНЧАРОВА: Колеги, страхувам се, че ще ви отегча с още един дълъг доклад. Той е относно втория внесен проект на Закон за защита на лични данни № 150-01-24 от 19 юли 2001 г., внесен от Надежда Михайлова и група народни представители и предстоящ за разглеждане на първо четене от Народното събрание.

"На заседание, проведено на 31 октомври 2001 г., Комисията по европейска интеграция разгледа законопроекта за защита на личните данни, внесен от народния представител Надежда Михайлова и група народни представители. На обсъждането присъстваха директорът и експерти от Дирекция "Европейска интеграция" към Народното събрание.

Международните актове в областта на защитата на личните данни - част от постиженията на правото на Европейските общности, са Конвенция № 108 на Съвета на Европа от 1981 г. за защита на лицата във връзка с автоматичната обработка на лични данни и Директива № 95/46/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 24 октомври 1995 г. за защита на физическите лица по отношение обработката на лични данни и свободното движение на тези данни.

Защитата на личните данни е сред областите, в които са предвидени конкретни мерки за сближаване на българското законодателство с правото на Европейския съюз, залегнали в така наречената Бяла книга "Подготовка на асоциираните страни от Централна и Източна Европа за интеграция във вътрешния пазар на Европейския съюз". В приложението на Бялата книга се подчертава, че страните от Централна и Източна Европа трябва да приемат законодателство за защита на личните данни, което да е съвместимо със стандартите, възприети в Европейския съюз и посочени в директивите на Съюза.

Проектът на Закон за защита на личните данни е разработен на основата на Конвенция № 108 и на Директива № 95/46/ЕС и е съобразен с тях. С него се създава необходимата нормативна основа за гарантиране неприкосновеността на личността и на личния живот и се въвеждат основните принципи за защита на личните данни, залегнали в Конвенцията и в Директивата.

Независимо от това, за правилното въвеждане на Директива № 95/46/ЕС в българското законодателство е необходимо да се има предвид контекстът, в който тя е създадена, нейните цели и функции. Необосновано рестриктивният режим по отношение на администраторите на лични данни би довел до

противоречие с чл. 1, ал. 2 от Директивата, т. е. би препятствал свободното движение на лични данни. От друга страна, възползването от всяка възможна дерогация и то в нейния най-широк смисъл, би накърнило правото на защита на личните данни като основно човешко право.

Считаме, че в този случай коректното въвеждане на Acquis изисква максимално придържане към буквата и структурата на Директивата. Независимо от принципно важните съображения за традициите на българската законодателна техника, разпоредбите на Закона за нормативните актове и техническите усложнения, свързани с въвеждането на съответни законови гаранции за защита на едно ново, непознато и за самата ни Конституция право, разпоредбите на Директивата следва да бъдат въведени възможно най-точно.

Законопроектът е предстоящ за първо четене, поради което в настоящото становище ще бъде направена оценка за съответствие само на някои от основните положения, залегнали в него.

Във връзка със съответствието на законопроекта с правото на Европейския съюз следва да бъдат направени следните забележки по текстовете на вносителя.

I. Конвенцията и Директивата предвиждат възможност за дерогиране на техните разпоредби при определени условия.

Член 9, ал. 2 на Конвенцията за защита на лицата във връзка с автоматизираната обработка на лични данни допуска дерогиране на разпоредбите на чл. 5, 6 и 8 от Конвенцията, когато това е "предвидено в законодателството на страната и представлява необходима мярка в едно демократично общество в интерес на защитата на държавната сигурност, обществената безопасност, финансовите интереси на държавата или борбата с престъпността". Съгласно чл. 3, т. 2 на Директива № 95/46/ЕС, последната не се прилага "при обработка на лични данни в хода на дейност, попадаща извън обхвата на правото на Общността, като тази предвидена от Дял V и VI на Договора за Европейския съюз и във всички случаи на операции по обработка, свързани с националната сигурност, отбраната, държавната сигурност и дейността на държавата в областта на наказателното право". Член 13 допуска ограничаване обхвата на задълженията и правата по Директивата, когато тези изключения са насочени към: предотвратяване, разкриване, разследване и наказване на престъпления или нарушаване на установена професионална етика; защита на икономическите и финансови интереси на държавата и т. н.

Определянето на специфични правила за гарантиране правото на защита на личните данни в посочените по чл. 1, ал. 5 от законопроекта сектори по принцип е допустимо. Националното законодателство е свободно да организира правните си норми за защита на личните данни както в общ Закон за защита на личните данни, така и в секторни закони. Това гласи § 23 от преамбюлите на Директивата.

Важното обаче е, че основните принципи за обработката на лични данни, правото на защита и достъп трябва да бъдат регламентирани по един и същ начин и да са в еднаква степен съобразени със съответните международни актове. Недопустимо е например да се изпълват с различно съдържание понятията "обработване", "достъп" и "защита", каквато възможност дава систематичното тълкуване на ал. 5 и ал. 6 на чл. 1 от законопроекта. Те разширяват необосновано възможността за дерогиране на реда по закона, което не съответства на предвидените изключения от основните принципи за защита на личните данни съобразно Директивата и Конвенцията. По този начин се

създава възможност в специални закони, отнасящи се до най-широк кръг обществени отношения, да бъде предвиден ред за защита на личните данни, различен от този в закона. Така например, не става ясно какво се има предвид под "лични данни" за функционирането на избирателната, банковата, както и на съдебната система. В Директивата и в Конвенцията позволената дерогация се отнася не до данни, свързани с функционирането на съдебната система въобще, а до необходимостта от предотвратяване, разкриване и наказване на престъпленията, което е много по-ограничено като обхват. По смисъла на чл. 9 от Конвенцията изключения се допускат само, когато са предвидени в закон и представляват необходимата мярка за защита на точно определени интереси.

Следователно, посочените инструменти дават възможност на държавите да регламентират защитата на личните данни, но тази свобода е ограничена до необходимото за защита на определени основни ценности в демократичното общество.

Второ, понятието за лични данни е закрепено в чл. 2, ал. 1 от проектозакона. В определението за лични данни е пропуснато да се посочи, че информацията може да се отнася и до определяем субект. Думите "чиято самоличност може да се установи пряко или косвено и разкриваща неговата физическа, правна... или обществена идентичност" са характеристика на качеството определяемост, дадено в Директивата, а не се отнасят до думите "определен субект", така както е записано в проекта.

Трето, съгласно текста на чл. 3, ал. 1 от законопроекта "Администратор на лични данни е държавен орган, физическо или юридическо лице, което определя" и т. н. По Конвенцията и по Директивата администратор "означава физическо или юридическо лице, публичен орган, институция или друг орган". Доколкото думите "държавен орган" са поставени пред "физическо или юридическо лице", може да се направи тълкуване, че последните се отнасят само до държавните органи, а това стеснява обхвата на понятието.

Под "публичен орган" (пъблик оторити) по смисъла на чл. 2б, буква "д" от Директивата и чл. 2б, буква "д" от Конвенцията, се разбират не само държавни органи, но и органи на местното самоуправление, както и централни органи, които не са в системата на държавните органи, но изпълняват публични функции.

Под "институция" (едженси) следва да се имат предвид всички недържавни органи, изпълняващи публични функции, а под "друг орган" (адър оторити) следва да бъдат включени колективните организации, които нямат качеството на юридическо лице. Посоченото по-горе разграничение не е отбелязано в закона, т. е. понятието е по-тясно, отколкото в Конвенцията и в Директивата. Това се отнася и за понятията, дадени в Допълнителните разпоредби, съгласно които "обработващ лични данни" може да бъде само физическо или юридическо лице, а "оператор на лични данни" само физическо лице. Така предложените определения не съответстват на чл. 2б, букви "д", "е" и "ф" от Директивата.

Четвърто, понятието "обработване на лични данни" е дадено в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на проекта. Редакцията на този текст би била правилна, ако думите "които съдържат" бъдат заменени с думата "като". По този начин ясно ще се отбележи примерният характер на изброяването така, както е в Конвенцията и в Директивата.

Пето, предложените текстове на чл. 4, ал. 1 и 2 от проекта подлежат на допълнително обсъждане. Систематичното тълкуване на определенията за

регистър и обработка и разпоредбата на ал. 1 от чл. 4 водят до извода, че приложното поле на закона е стеснено в сравнение с това на Директивата.

Алинея 2 на чл. 4 гласи, че "личните данни, обработвани от държавните органи са служебна информация". Тази разпоредба поставя някои проблеми по отношение обхвата на защита, а именно - неясно е кой законов режим ще се прилага по отношение на такива данни - този за защита на личните данни, регламентиран в проектозакона или режимът, предвиден по отношение на служебната информация.

На шесто място, с цел по-ясно отграничаване на характера и функциите на нормите, съдържащи се в членове 6 и 7 от проекта, бихме предложили да се разгледат възможностите за прередактиране на чл. 6. Не е въведен един от основните принципи за обработка на личните данни, изрично провъзгласен в Конвенция 108, Директива 95-46 и Европейската харта за правата на човека, а именно принципът, че личните данни трябва да бъдат обработвани почтено и правомерно.

Освен това принципът следва да се отнесе към по-широкото понятие "обработка", а не само до получаването на лични данни, както гласи текстът на проекта.

На седмо място - чл. 7 от Директивата урежда условията и критериите, при които обработката на лични данни се счита за законосъобразна и може да бъде извършвана, чл. 8 се отнася до обработката на специални категории данни, а членове 10 и 11 от Директивата уреждат задължението за уведомяване на субектите при събирането на лични данни.

Несистематичното възпроизвеждане на техните разпоредби в чл. 7, 8, 9 и 14 от проекта води до припокриване на законовите текстове и възможности за тълкуване, които в някои хипотези биха ограничили обхвата на правото на защита на личните данни, а в други - възлагат необосновано тежки задължения на администраторите на лични данни. Определението за съгласие, ако такова е необходимо, има своето систематично място в чл. 7, т. 2 или в Допълнителните разпоредби на закона и то следва да бъде съгласувано с определението на Директивата.

Комисията по европейска интеграция с единодушие от представените парламентарни групи прие становище, че по принцип предложеният проект на Закон за защита на личните данни е в съответствие с достиженията на правото на Европейските общности. Строго погледнато обаче набелязаните и други "непълни съответствия" не влизат в пряко противоречие с разпоредбите на Конвенция 108 и на Директива 95-46 и гореизложените констатации не трябва да водят до извода, че предложеният законопроект не съответства на *acquis communautaire*.

Приемането на Закон за защита на личните данни е абсолютно необходимо както с оглед законовата защита на едно от основните права на личността, така и за изпълнение на международните задължения, поети от Република България в контекста на членството ѝ в Съвета на Европа и в хода на преговорите за присъединяване към Европейския съюз.

С оглед гореизложеното Комисията по европейска интеграция предлага на Народното събрание да приеме на първо четене законопроект за защита на личните данни, № 150-01-24, като същият заедно с направените предложения бъде обсъден повторно от комисията между първо и второ четене.

Комисията по европейска интеграция препоръчва на Комисията по правни въпроси като водеща комисия да съобрази изложените забележки между

първо и второ четене."

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря, госпожо Грънчарова.

Преминаваме по дискусия на тези законопроекти на първо четене...

АНГЕЛ НАЙДЕНОВ (КБ): Благодаря Ви, госпожо председател.

Уважаеми госпожи и господа народни представители, аз ще подкрепя предложения законопроект не само за да се съобразя с мнението на моите колеги от различните комисии, а и с очевидно съществуващото желание за приемане на подобен законопроект, а и защото съм убеден вътрешно, че подобна правна регламентация е изключително необходима.

Всъщност, има като че ли най-малко три предпоставки, които обуславят тази необходимост.

На първо място, фактът, че така или иначе съществуват различни информационни масиви, фактът, че се набират персонални данни.

На второ място, желанието за едно по-прецизно регламентиране в различни сфери както на достъпа до обществена информация, така и с предстоящия законопроект за защитената или класифицираната информация. Очевидно и с напредването, и с развитието на информационните технологии, различни законови текстове са крайно необходими.

И не на последно място, разбира се, хармонизирането дотолкова, доколкото съществуват различни правни текстове в българската нормативна уредба, да бъде хармонизирано с европейското законодателство.

Аз искам да подчертая, че силно впечатление ми направи прецизния и много изчерпателен доклад на Комисията по европейска интеграция, което ми дава още едно допълнително основание да подкрепя предложения законопроект и всъщност по-висока степен на гарантиране на защитата на основни права и свободи на гражданите.

Струва ми се, че всеки, дори и без да се е запознал с конкретния законопроект, до голяма степен носи нагласата да подкрепи предложените текстове за нормативно уреждане на една безспорно твърда деликатна сфера, свързана с неприкосновеността на личността, личния живот на гражданите, на тяхното право на защита срещу посегателство върху достойнството, върху тяхното име, обществен престиж, дори и срещу безразборното и незаконосъобразно набиране и използване на лични данни.

Аз споделям разбирането, че дори и непрецизен, законопроектът дава все пак някакъв баланс между основни права и свободи на българските граждани, от една страна, а от друга страна, на различни интереси и цели на органи, организации, обществени агенции или асоциации, свързани с обработката и предоставянето на лични данни.

Подозренията за тотален контрол върху личния живот на хората и възможните злоупотреби с набираната персонална информация са твърде реалистични, за да бъдат отхвърлени с лека ръка като наивни или неоснователни. Тези подозрения са толкова по-силни, колкото по-вярно е твърдението, че в България в момента съществуват над 3 хил. регистъра, обръщам внимание на този факт, в които се набира персонална информация, често пъти на ръба на законосъобразността, доколкото съществуват някакви норми.

Всъщност трябва да подчертая, че малцина или въобще няма хора, които да са направили опит да проверят какви данни се събират в конкретен случай за дадено лице и да са получили достъп до тези данни, камо ли да искат някаква

корекция, особено в информационните масиви на Министерството на вътрешните работи.

Всичко това ми се струва, че на фона на отсъстваща регламентация досега за съгласие на субектите на данни, всъщност като че ли това е доста неприятен израз - субект на лични данни на гражданите, на правото им на достъп до информацията и до защитата на информационните масиви, прави темата, струва ми се, и интересна, и много актуална.

Конституционните текстове създават от една страна рамка, в която трябва да се разположат различни закони, част от които е и очевидно днес разглежданият законопроект.

Прави добро впечатление възможността за други закони по ал. 4 на чл. 1. Но мисля, че е необходим по-категоричен запис. Вместо "може" - "трябва". Разбира се, това е въпрос за второ четене. Но ако сега го споменавам, то е защото в конкретния случай ми се струва, че не е просто въпрос на стилистика, а е принципен въпрос.

В крайна сметка с това и става дума за преодоляване на съществуващия хаос, на недобросъвестност и двусмислие, което може да има по отношение на предвидените закони в ал. 4.

Трябва да отбележа, че е плюс за вносителите от страна на Министерския съвет, безспорно е, представеното съответствие с европейското законодателство, въпреки някои мои резерви, с констатациите в сравнителната таблица, които по-нататък ще изразя, и които в немалка степен бяха отразени в становище на Комисията по европейска интеграция.

Няма да се спирам на достойнствата на законопроекта. Очевидно те са повече от резервите, след като съществува общата нагласа за подкрепа. Ще отбележа това, с което аз или не съм съгласен, или, което ме смущава.

На първо място, в чл. 3 се дава определение за администратор. По начина на изписването не става ясно дали администраторът е само държавен орган или и други физически и административни лица. Това беше отбелязано. Но ако аз го отбелязвам, то е защото в по-нататъшни текстове се създава именно двусмислие.

Ако администраторът е само държавен орган, то тогава има противоречие, определено с Директивата 95/46. А ако администратори са и други физически или юридически лица, то възниква въпросът защо в ал. 3 на същия чл. 3 се посочва само за държавния орган задължение да обработва лични данни в случаи, определени със закон.

Кое е смущаващото? Ако приемем, че гаранциите, дадени по-нататък в чл. 7 и 8 са достатъчни, то защо е необходим тогава изричният текст на ал. 3 за държавни органи в чл. 3?

В чл. 5 ми се струва, че трябва да се изключат не само правните последици въз основа на различни актове на органи на местно самоуправление или държавни органи, става дума за последици в резултат единствено на автоматизирана обработка на данни, но трябва да се изключат и други последици, които могат да настъпят за личността въз основа на тази единствено автоматизирана обработка. Тоест, да се изключи възможното негативно повлияване впоследствие и в сферата на чисто човешките отношения спрямо конкретен гражданин.

Твърде деликатна е и темата за съгласието или съответно за изключването от това по чл. 10, ал. 2 и особено по чл. 15, ал. 2- за специалните видове лични данни.

И тук мисля, че по-подходящо е въвеждането на обща забрана, а не на разрешение, дори и при гаранциите за изрично писмено съгласие, които се искат в ал. 2.

Всъщност тук е мястото да отбележа, че като цяло приемам, че изричното изписване кога какво е разрешено и възможно, е по-добрият начин и по-категорична гаранция от предпоставки за тълкуване или за не дай Боже двусмислие. Но по отношение на чл. 15 трябва ясно да личи, че става дума за изключение при максимални гаранции за човешките и гражданските права и свободи.

Имам претенции по чл. 13 в раздела за защита на личните данни. Трябва да разграничим два момента - достъп до лични данни и обработка на данни по начина, по който това е направено в чл. 16 на Директива 95/46. Там има две изрично изписани условия, и то кумулативно, за обработване, съответно за оператор - инструкции и условия, че обработката се изисква по закон. В предложението законопроект е посочена само технологията, а не предпоставката за обработката, дори и при разрешен достъп на операторите или на обработващия данните до личните данни.

И последно. Струва ми се, че законопроектът трябва да се допълни и с дефиниция на понятията "получател" и "трета страна" при предоставяне на набраните лични данни. И от това законопроектът само ще спечели.

В заключение, подчертавайки още веднъж нагласата да подкрепя, бих призовал всички народни представители да подкрепят законопроекта на Министерския съвет с оглед на необходимостта от правна регламентация на този тип дейности по отношение на личните данни на българските граждани.

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря Ви, господин Найденов.

Заповядайте, господин Сендов.

БЛАГОВЕСТ СЕНДОВ (КБ): Уважаема госпожо председател, уважаеми госпожи и господа народни представители! Аз искам само да обърна внимание върху терминологията, използвана в този законопроект. Смятам, че има непоследователност.

Според мен, в чл. 2 и чл. 3 се дават определения, които трябва да отидат в Допълнителните разпоредби. Но по отношение на чл. 2 искам да кажа следното. Той гласи: "Лични данни представляват всякаква информация, независимо от нейната форма и начин на записване, отнасяща се до определен субект на данни, чиято самоличност може да се установи пряко или косвено и разкриваща неговата физическа, психологическа, умствена, икономическа, културна или обществена идентичност."

Всъщност се касае за лични данни на физическо лице. И когато се каже, че може да бъде така, а може да бъде и не така, няма абсолютно никаква нужда да се казва.

След това, "нейната форма и начин на записване". Щом е информация, тя по някакъв начин е регистрирана. Така че всички тези думи са напълно излишни.

Както и "независимо от нейната форма". Като се каже, че "лични данни са информация за физическо лице", край. Това са лични данни.

По отношение на "администратор на лични данни" - според мен дефиницията трябва да си отиде в Допълнителните разпоредби.

Навсякъде личи разграничението между това данни да се обработват автоматично и неавтоматично. Няма никакъв принос на това автоматично или

неавтоматично да се обработват данни. Това е наследство от началото на въвеждането на компютърната техника, когато се смяташе, че е свършено различно дали ще вкарате информацията в компютъра или ще я обработите на ръка. Виждате, че на последните избори не можах да ги направят с компютри, правят ги на ръка и резултатите пак ще бъдат точни. Сигурно.

Така че навсякъде, където се прави разлика между "автоматична" и "неавтоматична" обработка на данни, трябва да се премахне.

"Обработка на лични данни" в Допълнителните разпоредби - също. Изключително тежка дефиниция, която се мъчи да изброи всички възможности: събиране, запис, организиране, складиране, адаптиране и така нататък. Тук явно е направен превод от Инструкцията на Европейския съюз - на български не се казва "складиране" в нашата информационна терминология. Според мен "обработка на лични данни" това е обработка на информация, състояща се от лични данни на физически лица. Това е обработка на лични данни. А тук се казва: записване, употреба, комбиниране, събиране, изваждане, умножение т.н., и т. н., което е напълно излишно.

Смятам, че навсякъде в закона "субект на данни" - тук беше казано преди това - спокойно може да се замени с "физическо лице". Само "физическо лице" е този субект, който има лични данни.

И "регистър на лични данни" - също изключително тежко определение, което според мен няма никакъв смисъл. "Регистър за лични данни" е документален, картотечен или автоматизиран" - пак същото влияние. Дали ще бъде записано на картон, дали ще бъде на перфокарти, дали ще бъде на магнитна лента, дали ще бъде записано в друга памет, няма абсолютно никакво значение за характера на информацията.

И след това навсякъде "един или няколко". Когато се каже "данни", дали ще бъде за един човек или ще бъде за двама души, или за пет души, няма абсолютно никакво значение по отношение на нормативната база. Но според мен - тук беше казано преди това - много е важно да се направи разграничение между "достъп до данни" и "обработка на данни", защото при обработката на данни - именно там е силата на автоматичната обработка, че можете за кратко време от огромни масиви от лични данни да извадите заключение за някакво общество, за някакви настроения и така нататък, което тук, в този законопроект, не се третира. Може би тук му е мястото, но при сегашната компютърна техника, Интернет и т. н., вие виждате, че може човек за минути да извади данни за невероятно много неща, без да има никакво разрешение, защото те са с неограничен достъп.

Така че "достъп" и "обработка" на данни са две различни неща, които трябва да бъдат диференцирани в законопроекта. Благодаря ви.

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря, господин Сендов.

Господин Арабаджиев, заповядайте.

АЛЕКСАНДЪР АРАБАДЖИЕВ (КБ): Благодаря Ви, госпожо председател.

Госпожо председател, уважаеми колеги! Предвид на казаното от господата Найденов и Сендов аз бих могъл да спестя своето изказване, тъй като поддържам всички техни конкретни забележки и, разбира се, заявявам своята принципна подкрепа на законопроекта или на законопроектите. Аз тук съм объркан от боравенето с броя на законопроектите, тъй като, както може би на народните представители стана ясно от двата доклада на Комисията по европейска интеграция, прочетени от госпожа Грънчарова, става дума за два

идентични законопроекта с почти еднакво съдържание, с незначителни различия, които очевидно са продукт на един и същи труд. Така че не са ниचे интелектуално усилие или основание за трупане на политически точки.

Искам да обърна внимание все пак на някои особености на законодателния процес по тези два законопроекта дотолкова, доколкото първоначално по единия за водеща е определена Комисията по правни въпроси, а по другия - Комисията по вътрешна сигурност и обществен ред. В крайна сметка те са събрани в една водеща комисия. Но на мен ми се струва, че при второто четене на законопроекта или законопроектите особено внимание трябва да се обърне на препоръките, които се съдържат в докладите на Комисията по европейска интеграция, и в изказванията, направени от господата Найденов и Сендов, които аз ще си спестя. Ще обърна внимание само на чл. 1, ал. 4 от законопроекта, където е записано, че чрез специални закони може да се определи обработването, защитата и достъпът до лични данни, наред с други разпоредби или понятия на закона, които се нуждаят от допълнително обсъждане и от по-прецизно формулиране с оглед съобразяването им с Директива 9546 на Европейския съюз и с Конвенцията на Съвета на Европа № 108 от 1981 г. Това е един основен момент от закона, тъй като в чл. 1, ал. 4 са предвидени основанията или са посочени инструментите, които предвиждат изключения от основните принципи за неприкосновеността на личния живот, съответно за защита на личните данни, като тези изключения трябва да са ограничени до необходимото за защита на основни ценности в едно демократично общество.

Поначало подобни изключения трябва да бъдат прецизно формулирани чрез закон, критерии за качеството на който са неговата лесна установимост и предвидимост.

И понеже говоря за бъдещата работа по законопроекта, използвайки това, което акад. Сендов нарече превод на закона, в тази дейност по хармонизиране на българското законодателство, се използва като жаргон думата транспониране. Тя може да бъде преведена и като превод. Надявам се, че в жаргонната ѝ употреба в нашата дейност по хармонизация думата превод не се използва съвсем буквално. Защото, ако означава превод от един език на чужд или ако означава само това, рискува се да приемаме механично законодателни актове, които изобилстват с неясни понятия, а това е сигурен път към явлението инфлация на правните норми, чиито негативни последици освен всичко друго означават и компрометиране на процеса на нашето приближаване към Европейския съюз.

Съвсем накрая искам да обърна внимание върху § 5 от Преходните и заключителни разпоредби на проекта, внесен от Министерския съвет, където се съдържа едно многоточие - "Законът влиза в сила от...". Не е ясно кога ще влезе в сила законът и каква готовност има за неговото влизане в сила. Аз още не съм се запознал с проекта за държавен бюджет, но трябва да се има предвид дали Комисията за защита на лични данни, специалният орган, който предстои да се създаде по силата на този закон, е предвидена в законопроекта за държавен бюджет, респективно нейното финансиране.

Ще приключа с това, че при бъдещата работа по второто четене от страна на водещата комисия трябва много сериозно да бъдат обсъдени препоръките на Комисията по европейска интеграция. Благодаря ви.

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря, господин Арабаджиев.

Заповядайте, господин Соколов.

ЙОРДАН СОКОЛОВ (ОДС): Уважаема госпожо председател, уважаеми колеги! Касае се за една много важна материя, по отношение на която за пръв път се прави опит да бъде регламентирана със закон. Ние вече виждаме, че тази материя е уредена от два важни международни акта, каквито представляват Конвенция № 108 от 1981 г. и Директива № 95/46 от 1995 г. И внесените законопроекти представляват наистина сближаване на нашето право с правото на общността.

Много изчерпателно и точно са развити редица положения, особено в доклада на Комисията по европейска интеграция. Препоръките, които се дават в този доклад, както и някои от направените изказвания досега, наистина посочват, че между първо и второ четене водещата комисия трябва да поработи доста, за да излезе наистина един законопроект, който да се превърне в закон, който в максимална степен да отговаря на препоръките на Европейския съюз, защото се касае за една много деликатна материя, засягаща не само личните данни, но и правата на гражданите.

... Има внесен законопроект от народната представителка Надежда Михайлова и група народни представители за Закон за защита на личните данни. По-късно е внесен законопроект със същото заглавие и от Министерския съвет. Няма да е пресилено, ако кажа, че едва ли в нашето Народно събрание са внесени два законопроекта, идентични до такава степен.

ЛЮБЕН КОРНЕЗОВ (КБ, от място): Един и същи човек ги е писал.

ЙОРДАН СОКОЛОВ: Да, господин Корнезов ми подсказва и това наистина е така. И двата законопроекта са писани от едни и същи хора, от едни и същи експерти, просто защото наистина се касае до една много специфична, специална, деликатна материя, която е регламентирана, както вече споменахме тук, и с международни актове.

.....
ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: ... Имате думата, господин Корнезов.

ЛЮБЕН КОРНЕЗОВ (КБ): Благодаря Ви, госпожо председател! Ще бъде максимално кратък. Явно тези два закона не предизвикват сериозни възражения и ще бъдат приети на първо четене от Народното събрание. Но аз взимам повод от изказването на господин Соколов.

Вярно е, че имаме два законопроекта с еднакво заглавие, внесени в Народното събрание. Всъщност те се припокриват на 95 - 96 на сто минимум. Еднакви са законите. Никакво противоречие няма между тях в принципите, в някоя друга линия по друг начин е казано. Затова от място казах: защото ги е писал един и същи човек, което също е вярно. Аз лично ще гласувам за двата законопроекта - не от кавалерски чувства към госпожа Надежда Михайлова и другите народни представители, а защото двата законопроекта имат еднаква стойност.

Ще ми позволите обаче, макар и съвсем накратко, да обоснова моето предложение, което ще направя още сега, че между първо и второ четене може би ще бъдат необходими не 7 дни, а нека бъдат 14. Нека Комисията по правни въпроси да се занимава, не като водеща, може би като подпомагаща, с някои от текстовете, които ни се предлагат, защото според мен някои от тях търпят доста сериозни юридически възражения.

Пак повтарям, няма да правя задълбочен юридически анализ, но само ще ви демонстрирам някои текстове, които ни се предлагат. Взимам произволно

глава четвърта и произволно взимам чл. 33 - комисията, която трябва да бди за реализацията, за контрол върху личните данни, която всъщност ще реализира този законопроект.

Ето какво ни се предлага в чл. 33:

"(1) Комисията е колегиален орган и се състои от 5-има членове, в това число председател.

(2) Членовете на комисията и председателят ѝ се определят с решение на Народното събрание по предложение на Министерския съвет за срок 5 години ..."

Значи Народното събрание ще трябва с решение да избере тези 5 членове на тази комисия, които основно са юристи или други специалисти в областта на информатиката. Но само по предложение на Министерския съвет.

Ами ако няма предложение, какво ще прави Народното събрание? Не може ли Народното събрание, народният представител X или Y също да предложи за член на комисията определено лице, което отговаря на тези условия? Разбира се, че да. Това е чл. 87 от Конституцията. Този текст е противоконституционен, защото ограничава правомощието на Народното събрание, ограничава правомощията на всеки един народен представител. Разбира се, че Министерският съвет може да си прави своите предложения, но и от тази зала в писмена или устна форма могат да се правят такива.

Така че този текст е противоконституционен.

Понеже виждам и уважавания от мен, а и от всички нас, проф. Василев, който е специалист в областта на трудовото право, и понеже ние всички юристи четем неговите трудове в областта на трудовото право, преминавам към ал. 3. Какво ни казва ал. 3, която предполагам, че не проф. Василев я е писал.

"(3) Членовете на комисията осъществяват своята дейност (обърнете внимание) по трудово правоотношение."

Добре, трудово правоотношение. Следователно те не са държавни служители, те не са на служебно правоотношение. Скоро спорихме по друга тема. Но така е записано в ал. 3.

Проф. Василев, обърнете внимание на следващия чл. 34, ал. 5:

"(5) Времето, през което лицето е работило като председател или член на комисията, се признава за служебен стаж по Закона за държавния служител."

Тази алинея противоречи на горната алинея. Уж трудово правоотношение, пък те били държавни служители и имат служебни правоотношения.

В следващия чл. 37 ще видите, че има държавни служители към тази комисия.

Това трябва да бъде безспорно изчистено между първо и второ четене, защото предният текст противоречи на следващия.

И тук ще приключа, за да се не занимавам с юридически неточности, които ни се дават като "правоспособен юрист". Че има ли неправоспособен юрист? Аз не знам. Но вие казвате в чл. 35 "правоспособен юрист". Няма неправоспособен юрист. Има правоспособни за определени категории правомощия, като следователи, адвокати, съдии и прокурори, които са завършили освен юридическите науки, трябва да имат едногодишен стаж, да са държали допълнително изпит пред Министерството на правосъдието и тогава придобиват тази специална юридическа правоспособност, хайде да не занимавам тук залата, понеже ме репликирахте. Така че "правоспособен юрист" няма. Има ли "правоспособен лекар" и "неправоспособен лекар"? Ами той или е

лекар, или не е лекар. Или е юрист, или не е юрист.

Искам да ви обърна внимание на нещо, което е сериозно и което може утре да се превърне на политически проблем, не говоря за днес.

Комисията, която ще бъде избрана, която има много съществени конституционни правомощия и те са свързани основно с чл. 32 от Конституцията, има мандат от 5 години. Въпросът е кога на член на комисията може да бъде прекратен мандатът предсрочно, преди изтичането му. И тук в ал. 3 са дадени основанията: по негова молба, смърт и т. н. Добре, само че има една т. 2, в която е казано: може член на комисията да бъде освободен с решение на Народното събрание "при извършване на нарушение на този закон". Кой ще установява дали този член на комисията е нарушил закона? Защото е закъснял на работа и е отишъл половин час по-късно? Или някакво друго нарушение? Разбирате ли?

Когато Народното събрание избира членове на комисията с един мандат, не може после по едни или други политически или някакви симпатични и несимпатични отношения с проблемния член да бъдат прекратявани така лековерно под формата на "нарушения на закона".

Пак казвам, трябва това да се установява по съответния ред, да се даде възможност на дадения член, а включително и на председателя на тази комисия, да защити своите права от едно примерно неправомерно политическо или под някаква друга форма уволнение.

.....

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря Ви, господин Корнезов. ...

Заповядайте за реплика, господин Василев.

АТАНАС ВАСИЛЕВ (НДСВ): Уважаема госпожо председател, уважаеми колеги! Очевидно става дума за недостатъчна яснота в две обстоятелства.

Първо, както изтъкна и господин Корнезов, членовете на комисията осъществяват своята дейност по трудово правоотношение. Самият Кодекс на труда допуска, чл. 83, да се заемат длъжности по трудови правоотношения въз основа на избор. Аз не виждам нищо смущаващо тук. Не е речено, че всяка изборна длъжност трябва да бъде длъжност на държавен служител. Няма такава неща. Субсидиарният закон - Кодексът на труда в случая, е предвидил, че тогава, когато специален закон предвиди една длъжност по изборно трудово правоотношение се заема с избори по надлежния ред, доколкото има непълноти в специалната уредба, да се прилага Кодексът на труда. И това си е трудово правоотношение.

Фактът, че то възниква от един вот на избирателно тяло, не го превръща непременно в служебно, чиновническо правоотношение. Това, от една страна.

Това, което вас ви смущава, е ал. 5 на следващия член - чл. 34- от законопроекта - че това време се зачита. Тук може би е изпуснат просто един съюз - съюзът "и". Но това вече е въпрос на второ четене на законопроекта, а не по принцип. Защото независимо от това, че е положен по трудово правоотношение, идеята на законопроекта е този стаж да се зачита и за служебен стаж тогава, когато това същото лице един ден ще се кандидатира за държавен служител.

Но пак ви казвам, тук проблемът е в съюза "и" - "се признава и за служебен стаж по Закона за държавния служител". Какъв е проблемът?

Но пак ви казвам, това е въпрос за второ четене на законопроекта, а не по принцип.

А принципният въпрос е този - дали ще се приравни на служебен стаж един стаж, положен по трудово правоотношение, възникнало от избор. Аз смятам, че има достатъчно основания това да стане така. Защото най-вероятно, най-често в тази комисия ще бъдат избирани лица, които са със статус на държавни служители. Но те ще загубят този статус за времето, през което ще упражняват длъжността си на членове на комисията. Но това не означава, че стажът им трябва да бъде negliжиран и да не им се зачете после като стаж за държавни служители.

Мисля, че тук е дълбокият разум на законопроекта, който е внесен от Министерския съвет.

Затова ми се струва, че ако трябва да добавим един съюз "и", за да станат нещата по-ясни - да. Но това във всеки случай е предмет на второто четене на законопроекта - по същество.

Благодаря ви за вниманието.

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря Ви, господин Василев.

Други желаещи?

Заповядайте, госпожо Масева.

ЕЛИАНА МАСЕВА (ОДС): Благодаря Ви, госпожо председател! Уважаеми колеги! Аз взимам думата да изразя своята подкрепа и за двата законопроекта.

Действително тук вече се обърна внимание, че разликите между тях са минимални. Аз смятам, че текстовете, които са предложени на нашето внимание, са твърде приемливи. Затова по принцип подкрепям тези законопроекта - както на правителството, така и на законопроекта, внесен от госпожа Надежда Михайлова.

Наистина най-важното е, и в моето принципно изказване се съдържа това, че законопроектът е в съответствие с правото на Европейската общност, с членството ни в Съвета на Европа и присъединяването ни към Европейския съюз.

Много важно обаче е това, че благодарение приемането на този закон и задължителното изискване в Конвенция № 108 за създаване на специализиран държавен орган, ще даде основание за нова оценка за напредъка на България в евроинтеграцията.

Освен това искам да подчертая, че този законопроект е изключително важен и във връзка с членството ни в Европол и освен това във връзка с членството ни в НАТО.

По отношение на двата законопроекта, които в момента ще бъдат гласувани с петте несъществени различия между тях, искам да препоръчам на водещата комисия - Комисията по правни въпроси - при разглеждането на законопроектите и внасянето им на второ четене да упражни онзи синхрон, който ще доведе наистина до подобряване на имплантирани текстове от Директивата, които звучат сега съвсем неясно, синхрон със законопроекта за защитената и класифицирана информация. Действително в този закон има препратки, които дават основание да се счита, че материята не е достатъчно добре изяснена и не е съвсем гладка и кореспондираща с останалите текстове. Но ако бъде гледан заедно, паралелно със Закона за защитената и класифицирана информация, това би допринесло за повишаване на неговото качество. Благодаря.

ПРЕДСЕДАТЕЛ КАМЕЛИЯ КАСАБОВА: Благодаря Ви, госпожо

Масева.

Има ли други желаещи? Няма други желаещи.

В такъв случай трябва да подложа на гласуване законопроектите на първо четене по реда на тяхното постъпване в Народното събрание.

Първият законопроект е с дата 19 юли 2001 г., № 154-01-23 с вносител Надежда Михайлова и групи народни представители.

Подлагам на гласуване първия внесен законопроект - законопроекта на народния представител Надежда Михайлова и група народни представители.

Моля, гласувайте.

Гласували 144 народни представители: за 41, против 101, въздържали се

2.

Законопроектът не е приет на първо четене.

Източник: Народното събрание